Πίσω από την δοκιμασία κρύβεται η ευλογία του Θεού (Γέρων Εφραίμ, προηγούμενος Ιεράς Μονής Φιλοθέου Αγίου Όρους)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Απριλίου, 2014

Η θλίψη είναι κακό πράγμα. Αλλά πίσω απ' αυτό, πίσω από τον πόνο, πίσω από την θλίψη, πίσω από την δοκιμασία, κρύβεται η ευλογία του Θεού, κρύβεται η αναγέννηση, η ανάπλαση του ανθρώπου, της οικογένειας. Οι πάντες σχεδόν την μεταστροφή τους την οφείλουν σε κάποια δοκιμασία. Νομίζουν ότι πηγαίνουν όλα ωραία· τους παίρνει ο Θεός το παιδί· κλάματα, κακό, κ.λ.π. Έρχεται και επισκιάζει έπειτα η χάρις του Θεού και ειρηνεύουν οι άνθρωποι· και
πλησιάζουν την εκκλησία, πλησιάζουν την εξομολόγηση, πλησιάζουν τον ιερέα. Χάριν του παιδιού πάνε στην εκκλησία· ο πόνος τους κάνει ν' αναζητήσουν, να προσευχηθούν υπέρ αναπαύσεως, να κάνουν τις λειτουργίες.

Ο πόνος απαλύνει την καρδιά και την κάνει δεκτική των λόγων του Θεού, ενώ πρώτα ήταν σκληρή, δε
δεχόταν. Π.χ. ένας άνθρωπος στο σφρίγος της νεότητας· εγώ είμαι σκέφτεται και κανένας άλλος δεν είναι. Να πτυχία, να και οι δόξες, να κι η υγεία, να κι οι ομορφιές, να κι όλα. Όταν όμως τον ξαπλώσει στο κρεβάτι μία ασθένεια, τότε αρχίζει να σκέφτεται διαφορετικά.

Ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα
ματαιότης. Μπορεί να πεθάνω. Τί το όφελος όλα αυτά, κι αρχίζει να σκέφτεται διαφορετικά. Έρχεται φερ' ειπείν ένας άνθρωπος, τον πλησιάζει, διάβασε και αυτό το βιβλίο να δεις τι λέει. Ακούει και ένα λόγο του Θεού και τότε τον ακούει τον λόγο του Θεού. Κι άμα του δώσεις και βιβλίο, ο πόνος ήδη του έχει κάνει την καρδιά του, έτσι κατάλληλη κι

ανοίγει και το βιβλίο και το Ευαγγέλιο και το διαβάζει και από εκεί αρχίζει η ανάπλαση του ανθρώπου. Και όταν γίνει καλά, αμέσως πλέον σηκώνεται και ζει προσεκτικά τη ζωή του και δεν ζει όπως πρώτα με την υπηρηφάνεια και τη φαντασία που είχε. **Η ασθένεια και η θλίψη είναι το κατ' εξοχήν φάρμακο της πρόνοιας του Θεού να φέρει τον άνθρωπο κοντά Του και να αυξήσει την αρετή του**. Ο Ιώβ ήταν ο καλύτερος άνθρωπος πάνω στη γη, αλλά ο Θεός ήθελε να τον κάνει ακόμα καλύτερο. Και από τότε που δοκιμάστηκε, από τότε και δοξάστηκε. Ήταν καλός άνθρωπος και ευσεβής, αλλά χωρίς δοκιμασία δεν θα ήταν ονομαστός ο Ιώβ.

Από τη στιγμή όμως που δοκιμάστηκε και πολέμησε και αγωνίστηκε και στεφανώθηκε και πλούτισε, από κει και ύστερα άρχισε η δόξα του, και απλώθηκε μέχρι σήμερα. Το παράδειγμά του, είναι φωτεινότατο και ενισχύει κάθε άνθρωπο που δοκιμάζεται. **Αν αυτός δοκιμάστηκε που ήταν ένας άγιος, πολύ περισσότερο εμείς που είμαστε αμαρτωλοί**. Και το αποτέλεσμα ήταν να τον κάμει άγιο και να του δώσει πάλι χρόνια ζωής και να τον ευλογήσει διπλά και τριπλά απ' ότι έχασε, και έτσι να γίνει ένα **φωτεινό παράδειγμα ανά τους αιώνες για κάθε πονεμένο άνθρωπο**· να προσαρμόζεται και ν' ακουμπάει σ' αυτό το παράδειγμα και να ξεκουράζεται και αυτός και να λέει: «Ὡς ἔδοξε τῷ Κυρίῳ, οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἴη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένο». Σκύβει το κεφάλι και λέει: «ο Θεός έδωσε, ο Θεός πήρε. Και το παιδί ακόμα να μου πάρει, ο Θεός δεν μου το δώσε; Το πήρε. Πού είναι το παιδί μου; Στον ουρανό; Εκεί τί γίνεται; Αναπαύεται εκεί...».

Σε κάθε δοκιμασία πίσω κρύβεται το θέλημα του Θεού και η ωφέλεια την οποία φυσικά **ίσως εκείνο τον καιρό να μην μπορεί να την δει**, αλλά με τον χρόνο θα την γνωρίζει την ωφέλεια. Έχουμε τέτοια παραδείγματα πάρα πολλά. Όπως για παράδειγμα με τους Αγίους Ανδρόνικο και Αθανασία. Αυτοί ήταν αντρόγυνο· και ήταν χρυσοχόος ο Ανδρόνικος με πολύ πλούτο κ.λ.π. Με ένα μέρος του κέρδους του έτρεφε την οικογένειά του. Ένα άλλο μέρος του κέρδους το έδινε στους φτωχούς και το υπόλοιπο του κέρδους το έδινε άτοκα στους ανθρώπους που δεν είχανε χρήματα. Είχαν δύο χαριτωμένα κοριτσάκια. Και μια μέρα από μία αρρώστια πέθαναν και τα δύο. Πηγαίνουν και τα θάβουν και οι δύο.

Η Αθανασία η καημένη πάνω στον τάφο
έκλαιγε, έκλαιγε, έκλαιγε. Ο Ανδρόνικος έκλαιγε και αυτός. Είδε και απόειδε, τράβηξε για το σπίτι. Έμεινε η καημένη η Αθανασία και έκλαιγε πάνω στον τάφο: «Τα παιδιά μου» και «τα παιδιά μου», και κόντευε να βασιλέψει ο ήλιος και να κλείσει το νεκροταφείο. Για μια στιγμή επάνω στη θλίψη της και στη στεναχώρια της, βλέπει και έρχεται ένα μοναχός και της λέει:

- «Κυρά μου γιατί κλαις;»

-
«Πώς να μην κλαίω πάτερ;» (Αυτή νόμιζε πως ήταν ο παπάς του νεκροταφείου). «Έθαψα τα παιδιά μου, τους δυο αγγέλους μου, τους έβαλα μέσα στον τάφο και έμεινα εγώ και ο άντρας μου εντελώς μόνοι. Δεν έχουμε δροσιά καθόλου».

-
«Τα παιδιά σου είναι στον παράδεισο με τους αγγέλους» της λέει. «Είναι στην ευτυχία και στη χαρά του Θεού και συ κλαις παιδί μου; Κρίμα είσαι και χριστιανή».

- «Ώστε ζουν τα παιδιά μου; Είναι άγγελοι;»

- «Βεβαίως είναι άγγελοι τα παιδιά σου».

Ήτανε ο Άγιος της εκκλησίας εκεί. Τελικά έγιναν μοναχοί ο Ανδρόνικος και η Αθανασία και αγίασαν….

(Δοκιμασμένες πνευματικές νουθεσίες προς απόκτηση της ψυχικής υγείας και της σωτηρίας μας. Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη" Θεσσαλονίκη)

(Πηγή ηλ. κειμένου: impantokratoros.gr)

ΣΧΕΤΙΚΑ:

'Οι δοκιμασίες βοηθούν να συνέλθουν οι άνθρωποι' (Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Ο Αγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης: Πνευματικές δοκιμασίες - Θεοεγκατάλειψη (Αρχιμ. Σωφρόνιος Σαχάρωφ)

Ευχαριστώ τον Θεό που μου έδωσε αυτή τη δοκιμασία (Ιωάννα Μίλλερ)

Χριστιανική θεώρηση του πόνου (Πρωτοπρεσβ. Θεόδωρος Ζήσης)

Ο πόνος και αι θλίψεις εις την ζωή μας (Γέρων Εφραίμ, προηγούμ. Ι. Μ. Φιλοθέου)

Ο θάνατος και ο πόνος στη ζωή του χριστιανού (Αρχ. Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Ιβήρων Αγίου Όρους)

Ο πόνος (μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Θεολογική θεώρηση του πόνου (πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός)

Το αντίδοτο του ψυχικού πόνου (μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Το μυστήριο του πόνου (Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Ο πόνος στη ζωή μας (Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)